

A Bárány

Bárány mese

Az Isten báránya kifejezés az Úr szenvedő szolgájának alakját idézi fel bennünk, akiről Izajás könyvében olvasunk: „mint a juh, amelyet leölésre visznek”, és „sokak vétkeit hordozta”. Ezeket a szövegrészeket az ősgyülekezet nagyon korán felhasználta Jézus halálának értelmezésében, jelesül az úrvacsora szavainak áthagyományozásában. Jézus első fellépése tehát elénk rajzolja szenvedésének pokolköreit. A kezdetben ott rejtezik már a vég. Jézus azért jön, hogy halálával elvegye, megszüntesse, megölje a világ bűnét, vagyis kimentse az embert a hitetlenség fogságából. Aki gazdag volt - mondja Pál apostol -, értünk szegénnyé lett, hogy szegénysége által meggazdagodjunk. Az evangélisták emlékeztek, hogy Jézus hallgatott Pilátus előtt, tehát rá illik Izajás kijelentése, az áldozati bárányról, mely „nyírója előtt nem nyitotta ki ajkát”.

Isten Báránya. A Keresztelő Jézust küldetése elején, mint áldozati személyt tüntette fel. A Jézusi felségcím úgy mutatja be őt, mint aki személyében engeszteli ki magával az Istent az egész emberiségért. Ez az oka annak, hogy **a keresztények, amikor Krisztus követésére vállalkoznak, akkor mindig áldozatot is vállalnak.**

BÁRÁNY

testet öltött szelídség és engedelmesség
szeplőtelen és ártatlan áldozat jelképe

PÁSZTOR

őrzője, gondozója
hűséges és szerető gazdája övéinek

Ellentmondás van a két isteni jelkép között, mert a pásztor végül is leöli a bárányt, akit nevelt. Jézus egyszerre vállalja a két jelképet, és áldozatával feloldja ezt az ellentmondást. Jézus úgy van jelen köztünk, mint pásztor és bárány, vagy úgy, mint első és utolsó, emlékezünk asztali hasonlatára (úr vagy szolga).

A közösségért áldozatot hozó ember, a keresztény közösségben mindig értékes embernek számít, sőt úgy gondolták, hogy a nagy célok megvalósítása lehetetlen anélkül, hogy valaki ne hozna áldozatot érte. A kereszténység legnagyobb célja az Isten országának megvalósítása pedig, csak élet áldozatok árán történhet. Csak önfeláldozó emberekkel épülhet.

Flaubert: a boldogságot és szépséget csak *áldozattal lehet elérni*; **Clemenceau** úgy vélte, hogy *„azzal, hogy beszélünk róla, a dolgok nem változnak meg, fel kell magunkat áldozni értük*; **Goncsarov:** sok esetben szükségtelen áldozatokat, hoznak az álnok emberek, csak azért, hogy a *„szükségeket ne kelljen meghozni”*. Társadalmunk leértékeli az áldozatot, szükségtelennek tartja.

Ma menekülünk az áldozat elől, sok esetben a másokért hozott áldozat elől is, s ez igen sok fájdalomba kerül. **Fontos észre-vennem:** a legnagyobb dolgok mindig csak ésszerű áldozatok árán valósulnak meg, s ezeket meg kell hozni

valakinek. Jézus áldozattá vált értünk, a keresztény ember csak áldozatok árán képviselheti a Mestert. Nem nagyobb a tanítvány mesterénél, szól az evangélium. Igaz, nagyon kell szeretni céljainkat, hogy áldozatot tudjunk hozni értük.

Az én áldozathozatalom. A legkisebbtől a legnagyobbig!

Amikor jelentkeztem az egri szemináriumba, az egyik bennünket fogadó, és a katonaság előtt megerősíteni akaró pap-nevelő idősebb kispapra mutatva ezt mondta: belőle biztosan jó pap lesz. Mire leszereltünk, már nem volt ott. Ő emberi tapasztalat, okoskodás útján szerzett meggyőződését osztotta meg velünk. A mai evangéliumban a Keresztelő nem a maga tapogatózó véleményét hirdeti, mi haszna és értelme lett volna ennek. **Amit Isten mutatott meg neki és bízott rá, arról szólt. Ezért volt szava igazság és erő.**

A Keresztelő nem a maga tapogatózó véleményét hirdeti. Amit Isten mutatott meg neki és bízott rá, arról szólt. Ezért volt szava, élete igazság és erő. És akkor lesz igazán bizonyágtétel emberi szavunk, ha ott van mögötte a láttam Istentől kapott ajándéka. Láttam, és tanúskodom róla. Láttam életemben, megtapasztaltam szeretetét. Arra hív bennünket Isten, hogy találkozzunk vele, lássuk meg szeretetét, és erről a szeretetről tanúságot tudjunk tenni a világban.

„Képes-e még ma az ember megrendülni? A megszokottság mai origójában a rutin érvényesül. Örökös egyformaság, halálos unalom, csömör. Pedig mi más a keresztény élet és megtérés, mint megrendülésből fakadó Krisztuskövetés. A szíven talált ember életformája.” (Corona Bamberg)